

CATALUNYA SOCIAL

Any VI. Núm. 269

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

10 de juliol de 1926

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Camerós, 3 (Passatge Orleó Català) BARCELONA

APARTAT 273
TELÉF. S. P. 1114

La literatura immoral a casa nostra

La rauxada d'obres literàries de fons absolutament immoral segueix, per dissort, dins la literatura catalana. Un dia és En Prudenci Bertrana, qui en el seu Jo! ens explica les facècies d'una vida inversemblant de tan degenerada; un altre és En Soldevila, qui ens conta procacitats de El senyoret Lluís; més tard, En Santamaria ens deixa astorats amb un nou llibre ple de llot; i, passant per les Memòries d'En Tomàs de Bajalta, d'En Pere Coromines, tampoc gens exemplars, arribem suara a La fira de Montmartre, d'Alfons Maseras, que arriba al comble de la laxitud moral fins a revoltar l'ànim de tot esperit selecte, si per tal hem d'entendre un esperit complet i no solament aquell qui reuneix un do d'observació de la vida real i un estil literari correcte.

Algún crític literari i de consciència subtil des del punt de mira moral, ha recomençat en els nostres dies la discussió de la qüestió de relacions entre la moral i l'art. No és aquest el problema nostre des del punt de vista social; no és aquest. N'hi ha un altre de molt interessant — tot i no desconeixent l'interès del primer —, i és el de la transcendència social que per a un poble pot tenir que una literatura en ple renaixement surti tacada amb el llot del sadisme groller.

Què podem esperar de generacions de joves (perquè són en gran majoria joves els qui produeixen i llegeixen literatura) la intel·ligència i el cor dels quals surtin tacats amb aquesta taca de la sensualitat? Quines generacions poden formar-se a base de nodriment d'una literatura semblant? Quina virior pot portar a una raça aquest renaixement literari que tanca en son si els gèrmens de dissolució dels seus individus?

Espanta, veritablement, de considerar que un poble que vol redreçar-se, que vol adquirir una vida nova, que vol adequar el seu cos, la seva còrpora política i social, a la seva ànima pròpia, es deixi envair per aquest virus de la immorali-

tat en la seva forma més baixa i repugnant.

Si cada dia estem maldant de la manca de virilitat i de força entre nosaltres; si fins s'ha arribat a culpar determinat sector polític de l'excés de prudència (i qui diu prudència diu covardia, i qui diu covardia diu manca de virior) que avui domina arreu de la nostra terra, com volem redimir-nos d'aquest pecat amb el corrosiu d'una literatura zolesca, amb el dissolvent de la sensualitat que afebleix cos i esperit?

Indubtablement resulta un contrasentit formidable i sense explicació el d'aquests homes partidaris del redreçament d'una raça que, ensems que prediquen el dit redreçament, s'entretinguin a injectar en ella els gèrmens de corrupció que assenyalen i posen la marca de decadents en els pobles. La còpia de certa literatura estrangera, el trasplantar aquí cert tipus montmartrois, no ha d'afavorir gens ni mica el nostre renaixement.

Segurament que els nostres literats tenen plena convicció d'això; no pot ésser d'altra manera. Però, llavors, és que creuen que en el nostre redreçament no incumbeix als literats cap deure social? És que estan convençuts que l'art ho redimeix tot i que fins esborra les taques de la immoralitat i de la pornografia?

Aquestes, dissortadament, romanen dintre els pobles que les pateixen. I no seria, certament, prudent que els nostres literats, els nostres creadors de la llengua, s'entossudissin a aportar llur esforç al renaixement mitjançant estendre aquesta taca.

No discutim ara si l'art pot o no pot restar a favorit amb llibres com aquest de La fira de Montmartre en el qual el cabaret i la casa infame tenen una còpia fidel. El que ningú no ens negarà és que suposant que l'art no en patís, en patirien la vida moral i la vida social. I amb aquests materials tacats i podrits, com aniríem a aixecar l'edifici del renaixement?

De retorn de la Pelegrinació

La fe a Lourdes

Després d'uns dies de descans, el nostre cor encara bateja adalerat al ritme de la gran fe que hom respira a Lourdes. Si voleu conèixer la fe al roig roent del més pur catolicisme, aneu a Lourdes, no en sortireu pas enganyats. Les vostres nafres corporals potser que no desapareguin sobtadament, ni tan sols sentiu millora, que ai! la divina mà que providencialment les carregà sobre el nostre esperit, també providencialment les hi conserva per motius de justícia i santificació; mes no dubteu que tot el vostre ésser eixirà de Lourdes com d'un bany de rejuveniment i fins de resurrecció espiritual, intensament saturat de fe viva.

Es plaent al pelegrí, de retorn d'un tal fornal de salut, de reflexionar sobre les pròpies sensacions i passar la memòria per les circumstàncies de lloc i ambient en què per pocs dies sentí abrandar-se la seva ànima.

Abans d'empendre el viatge a Lourdes possiblement evocàreu les diferents ciutats sagrades de la cristianitat. Ah! el prestigi dels Llocs Sants, de Roma, de Santiago, sens dubte s'imposà a la vostra pensa. Ah! el prestigi d'aquests llocs en temps ubèrrims de fe, quan els creients empenien aquelles caminates tan àrdues, i arribaven a terme amb els peus llagats i el cos abatut pel cansament, bru i regalimant suor! I sens dubte teméreu que, desproveïts d'aquesta admirable fe precedent, el vostre esperit restaria impassible davant la meravella. Potser també teméreu, amb fonamentada temença, ço que és trist de trobar en altres indrets sagrats, que el més deplorable detall d'ambient, una mal assimilada nota de progrés material, una industrialització amb mires explotadores, una palesa discordança entre el lloc i els instints dels homes, vingués a desfer-vos l'encant i l'encís de l'escenari que us representàveu amb els ulls de la vostra pietat.

Mes no, no, a Lourdes sortosament les vostres temences no es compleixen. Lourdes, la sagrada Lourdes, és ben bé la terra de la Verge, el paradís de la puresa. Un home arriba a Lourdes i de seguida queda absorbit en la immensitat de la fe. I és que l'ambient no és equívoc, sinó potent i ordenat a produir en l'esperit un sol efecte; podríem dir que a Lourdes hi ha la convergència de tots els mitjans, naturals, humans i divins, per a fer gusar a l'home, a tot home, la més pura i abusadora fe.

Succeeix que, des que poseu els peus a Lourdes, ja experimenteu al vostre entorn el calfred de la divinitat, l'obsessió del miracle; és com un núvol sagrat que continuament plana damunt els vostres caps. Des que poseu els peus a la terra predilecta de la Verge, de seguida copseu una estranya sensació de pau en mig de la multitud inquieta dels milers de pelegrins; una estranya convicció religiosa entre tant malalt i nafrat, que ja no us deixarà mentre romanguieu a Lourdes.

Deixem que els racionalistes pretenguin d'explicar naturalment les causes d'aquesta fe a Lourdes. Que és deguda a l'emplaçament ideal de l'encontrada, situada en frondosíssima vall rodejada d'alteroses i pintoresques muntanyes, capaç tot plegat de suggerir el sentiment de sublimitat a l'esperit, i d'influir la bonesa del clima en l'organisme humà? Tot això no explica el miracle que és, sens dubte, el principal factor d'aquesta fe; i totes les circumstàncies naturals que troben els no creients no expliquen sinó la magnificència de què li plau a la Verge voltar-se en les seves manifestacions de poder davant de Déu i a favor dels homes, aquella poètica i atraient magnificència que fa exclamar a l'Església: *Quasi rosa plantata super rivos aquarum, fructifera!*

Es, en veritat, quelcom sobrenatural l'ardenta fe de què hom s'encén a Lourdes, és quelcom que escapa a tota previsió i advertència. És una fe impetuosa que esbocina els obstacles que hom li oposa. Els milers de conversions ocorregudes a Lourdes hom no les troba enlloc més.

A més a més, hem tingut ocasió d'apreciar el valor complementari de Lourdes sobre els Exercicis espirituals de Sant Ignasi. Cabalment trobarem un individu fins ara indiferent i convertit a la fe catòlica gràcies als Exercicis espirituals. Com havem fruit en oir-lo al retorn de Lourdes! Havíeu de veure amb quin entusiasme parlava del paradís de la Verge Blanca! I ens explicàvem perfectament el seu entusiasme; com que el nostre, no obstant i ésser cristians de temps, no era pas més gran! Però vegeu ell: tot a cop convertit a la llum després de sotmetre la raó a una serena reflexió... Aquella sèrie de dies enters passats sense altra ocupació que la consideració de Déu!... I ara, vegeu, allà a Lourdes, una altra sèrie d'Exercicis espirituals sota una forma quelcom distinta. Allà a Lourdes també quatre o cinc dies enters dedicats absolutament a l'esperit, en completa abstracció de l'habitual; quatre o cinc dies d'elevació de l'enteniment i el cor a Déu i a la Verge, de cantar sense repòs, de veure la misèria i malaltia corporal vençuda per la resignació, de respirar fe i més fe... Vegeu quins exercicis més intensos! En els espirituals de Sant Ignasi, una imposició a la intel·ligència, sobretot; allà, a Lourdes, un esclat de demostracions que se us llencen a la ment, al cor, als sentits; a Lourdes, pensaments, sentiments, sensacions..., és la mateixa fe que se us filtra fins el moll dels ossos. Dels exercicis en sortireu amb fe, però només d'entrar a Lourdes ja la sentireu formiguejar densament en la vostra ànima. Feu exercicis i aneu a Lourdes; heus aquí la suprema injecció espiritual per a foragitar amb completa eficàcia tota indiferència en religió. Gosaria dir que no hi ha ningú capaç de resistir impassible tanta escames de fe, per freda i enfangada que tingui l'ànima.

Lourdes causa la impressió d'una gran comunitat

religiosa, en la qual tots els fidels estan lligats per una fe única i vibrant. Lourdes és una excelsa mostra de la felicitat que ompliria el món el dia que Crist hi regni definitivament. Després d'haver estat a Lourdes la imaginació ha posseït un punt de referència valuósíssim per a representar-se la glòria; i,

desconfiant de les pròpies forces, hom sols lamenta que en el moment decisiu d'abandonar la terra, l'ànima no pugui emprendre la volada a la Puresa infinita des d'aquella augusta avantsala de puresa humana...

J. TORRENT F.

Casualitats

En Lluís feia el viatge de retorn de Lourdes a Barcelona, i en una de les estacions del trajecte tingué l'agradosa sorpresa que pugés al seu vagó un antic condeixeble seu, molt eixelebrat, que es deia Ramon.

—D'on surts? — li preguntà després de saludar-lo.

—De Biarritz i San Sebastià, on m'he divertit d'allò més. I tu, on la dónes?

—Jo vinc de Lourdes, que m'ha agradat moltíssim.

—Lourdes t'ha agradat? — féu En Ramon amb menyspreu —. No sé quins atractius pots haver-hi trobat.

—Demés dels que sempre ofereix aquell lloc santificat per les aparicions de la Verge Immaculada, he tingut ocasió de presenciar alguns miracles.

—Miracles, dius? Si no n'hi ha de miracles.

—Com s'entén que no n'hi ha? Jo he vist una malalta, tofida de peus i mans, que es guarí a l'acte de ficar-la a la piscina.

—Seria per casualitat.

—I el fet que un físic de darrer grau, desahuciat pels metges, recobrés la salut en donar-li la benedicció amb el Santíssim?

—Seria una altra casualitat.

—I el que un ceguet de naixença adquirís repentinament el do de la vista?

—També seria per casualitat. Tots aquests fets que els fanàtics creuen que són miracles, són meres casualitats.

—Doncs jo dic i sostinc que són miracles — replicà En Lluís, pujant de to —, car són fenòmens sensibles i extraordinaris, superiors a les forces de l'home i produïts per l'omnipotència de Déu. Si tan savi ets, demostra'm el contrari i llavors creuré això que tu dius.

En Ramon, no sabent què contestar, s'afanyà a mudar de conversa, i es posaren a parlar dels dies venturosos i fugissers de la seva infantesa, en què anaven plegats al mateix estudi, dolent-se que haguessin passat tan de pressa, més de pressa que no pas els bonics paisatges que veien desfilant del vagó mentre el tren anava fent, veloç, la seva ruta.

En ser a l'estació de la frontera el tren féu trenta minuts de parada, per tal que els passatgers tinguessin temps de dinar, i no cal dir que els dos amics s'entaularen al mateix restaurant.

Mentre dinaven, En Ramon trobà un llarg cabell a la sopa, i en manifestar-ho, queixós, al cambrer, aquest s'excusà dient-li:

—Perdoni, senyor; és una casualitat que sento moltíssim.

Al cap de poc, en abocar-se vi a la copa, s'adonà que hi havia una mosca, i, en queixar-se amb més vehemència que l'altra vegada, el cambrer li digué amb major rendiment:

—Li prego novament que em perdoni, car és una rara casualitat que em sap molt de greu que hagi succeït.

Fastiguejat pel que li passava, demanà que li servissin un ou per beure, pensant que essent una capsa tancada no hi trobaria cap cabell ni cap mosca; mes, o dissort!, així que trencà la closca, veié amb repugnància que contenia un pollet a punt de néixer.

Aleshores sí que perdé els estreps. Cridà l'amo i, posant-li l'ou a frec dels narius, li preguntà amb to de reny:

—Com és que teniu la gosadia de servir aquestes porqueries?

—No cridi tant, per l'amor de Déu, que em compromet davant dels parroquians — féu l'amo tot escorregut i, com si s'ho haguessin dit amb el cambrer, afegí per tota satisfacció: — Cregui que és una casualitat que deploro moltíssim, car no m'havia passat mai d'ençà que tinc establiment.

—Què tantes casualitats! — exclamà En Ramon fora de si —. D'això se'n diu deixadesa, i res més.

I després de promoure un fort escàndol, per negar-se a pagar el compte, tornà cap el tren tot barbotejant, acompanyat del seu amic.

Així que s'hagueren acomodat novament al vagó, En Lluís digué al seu company:

—Tanmateix n'has fet un gra massa.

—Encara n'he fet poc pel molt malament que ens han servit — respongué En Ramon —. Demés, no he volgut que, per torna, em prenguessin per ximple, tractant de fer-me creure que aquell seguit d'immundícies que ens han fet perdre la gana eren filles de la casualitat, car no ho són ni ho poden ésser de cap manera.

—No obstant — replicà En Lluís, deixant-lo sense paraula — no em pots negar, si no t'has begut l'enteniment, que és molt més possible que sigui casual tot això que t'ha passat, que no pas els miracles de Lourdes que suara t'entestaves a fer-me creure que eren casualitats.

Si l'amo del restaurant hagués sentit aquesta conversa i sabut els seus antecedents, segurament que s'hauria revenjat d'En Ramon dient-li ple de satisfacció:

*Beu-te aquest ou,
que l'altre ja es cou.*

DOMÈNEC CABALLERIA I COLLELL.

Els que no pensen com nosaltres

Es molt especial el que passa amb els individus de les altres confessions diferents de la catòlica. Ultra el fet que elles entre si no es combaten, i sempre coincideixen quan es tracta de fer la guerra al Catolicisme, pretenen que llurs idearis siguin acceptats a ultrança, i el més sobresortint d'aquesta peculiaritat és que bo i blasmant que el Catolicisme ensenyi a creure els dogmes, ells ens prediquen les seves noves *ex cathedra*, i ho hem d'acceptar pel sol fet que ells ho diuen, com si llurs paraules fossin article de fe, encara que neguin la fe dels altres.

Una cosa semblant passa amb aquells sectors que ara s'és donat a anomenar *evolucionistes*. Aquests neguen l'origen diví de l'home, no perquè amb llurs doctrines *puguin demostrar* el contrari del dit origen, sinó senzillament perquè ells diuen que no ho creuen, i perquè ells no ho creuen tampoc ho hem de creure nosaltres.

La suposició que l'home prové del simi, l'afirmen amb la mateixa argumentació amb què neguen l'origen diví, i nosaltres ho hem de creure solament perquè així ho afirmen els evolucionistes, car fins ara no existeix una sola prova de les suposicions denigrants afirmades pels homes orgullosos que voldrien eclipsar la grandesa del Creador.

Jo voldria que tots els homes es fixessin bé amb el que volem fer ressaltar. Els que no creuen en Déu creuen amb les coses o idealitats més extravagants, recordant els pobles salvatges, que adoraven una serp, un brau, una ceba o qualsevol atribut, demostrant precisament llur estat d'endarreriment.

La Religió ens ensenya l'origen diví de l'home, i aquesta idea és la més senzilla i sublim que hom ha pogut apendre en venir al món.

Però els radicals, els orgullosos, els que volen fer de savi, els que neguen els dogmes i les creences alienes, ens prediquen que no hem de creure aquestes coses; que la fe, la creença l'hem de guardar per a creure el que ells ens diuen que hem de creure. La paraula d'aquests fatús es converteix en un dogma irritant, a l'extrem que per a fer-nos creure el que ells diuen, fan befa i escarni de tot el que creuen els altres.

Cap altra institució com l'Església no podrà gloriarse d'haver defensat sempre les veritats morals, científiques, socials i religioses. Entengui's bé, les veritats han estat sempre l'eix en el qual ha girat sempre la força del Catolicisme, però l'Església, precisament, per ser defensora de totes les veritats, no acceptarà mai les suposicions dels homes que vulguin esborrar-les amb llur orgull.

De tant en tant, en la vida de la Humanitat, s'alcen veus d'homes més o menys científics, parlant-nos de noves doctrines, de noves teories, amb les quals pretenen de fer fer un tomb a les institucions existents. Passen els anys i els segles, desapareixen aquells homes orgullosos que solament han vingut a semblar el dubte en les ànimes senzilles, cauen els sistemes filosòfics, s'esborren les teories del record i la pensa de la Humanitat, i resta en peu sempre triomfant l'Església, aquella Església que tot el poder de Satanàs no podrà vèncer ni rendir mai.

Els evolucionistes em fan el mateix efecte que els

maçons i anticlericals i lliurepensadors. Aquests es mofen de les cerimònies i emblemes dels catòlics, però en quiscuna de les seves festes i cerimònies es revesteixen d'emblemes, i ells que tant es burlen de les dignitats eclesiàstiques, en llurs "tingudes" i reunions han d'obeir les múltiples autoritats a les quals deuen una fe i obediència cega, sense lloc a apellació de cap mena.

Els evolucionistes, doncs, *raonen* d'una manera semblant. Com a homes lliures i científics, neguen l'origen diví, neguen els dogmes, neguen la fe, però afirmen que ells diuen la veritat, i l'hem de creure, no perquè puguin fer demostracions palpables d'allò que afirmen, sinó, senzillament perquè ells diuen que ho hem de creure.

Si el creure en Déu fa retardari, el creure en l'evolució darwiniana fa savi. Si els catòlics en creure en els dogmes són uns imbècils, es fan grans i dignes de les generacions presents aquells que accepten les doctrines dels estrafularis que, amb l'afany de la trista popularitat, prediquen el que ells mateixos no creuen.

La meua raó em dicta que un Creador és el que ens ha creat a tots. El testimoni de totes les coses que em rodegen em reafirma més encara la meua raó. Doncs això no ho puc creure, perquè uns senyors, que ells mateixos es diuen savis, em diuen que no ho he de creure, i que el que he de creure és el que ells em diuen.

He de negar els dogmes de la religió, però he d'acceptar llurs dogmes, encara que vagin contra la moral, contra la ciència, contra la raó i contra el sentit comú.

No fa pas gaires setmanes que un altre savi, si mal no recordo americà, ens deia que no era l'home el que prevenia del simi, sinó el simi de l'home. En què quedem? Abans de contradir-se d'aquesta manera, seria bo que els savis es posessin d'acord, però com que la mania de la saviesa, en alguns homes, els torna ridículs, perquè no es donen compte que per més que sàpiguen sempre ignoraran la major part dels coneixements universals, la poca saviesa que adquireixen, en no seguir les ensenyances de l'Església, els fa tornar orgullosos, i l'afany de popularitat els fa dir les més extravagants ximpleries.

Per als catòlics és una gran cosa de poder contemplar la caiguda i la desaparició de totes les teories que s'oposen a la vertadera doctrina. Aquesta veritat, si la meditèssim sovint, ens faria més forts en les nostres creences, però jo vull dir ara a tots els catòlics: Combatem aquells homes que prediquen doctrines equivocades, pel fet d'ésser equivocades, i també per a fer recalcar que resulta ridícul de negar les nostres creences, pretenent que hem de creure les seves teories i negacions, pel sol fet que ells ho afirmen. Quina autoritat tenen perquè hàgim d'acceptar les seves doctrines? Neguen l'autoritat de l'Església per a crear llur autoritat. Mai no he vist, en la vida, més inconsciència que la dels homes que es creuen de consciència lliure, per creure tot el que afirmen ells mateixos, negant les creences dels altres.

Fins a quant l'orgull rebaxarà la dignitat humana?

LLUÍS G. FÀBREGA I AMAT

La fortitud d'un prelat insigne

(Acabament de la magnífica Pastoral del Bisbe d'Huejutla, Dr. Manríquez i Zárate)

Mucho complace al Gobierno la actitud cobarde y medrosa de los católicos mejicanos en frente de la persecución. ¡Claro está! de esta manera no habrán de fatigarse ciertamente los sayones en cortar cabezas de cristianos, ni los gobernantes sufrir las fiebres biliosas que casi siempre ocasionan la perpetración de la injusticia y del crimen. Pero esto siempre constituye un argumento colosal en contra de las declaraciones del Sr. Presidente; pues no se puede escapar a su penetración, ni mucho menos a la del mundo civilizado que nos contempla, que si Méjico Católico estuviese bien organizado para la defensa, nada valdrían todos los ardides del jacobinismo en contra suya.

Tanto el Sr. Presidente de la República como el Sr. Ministro de Gobernación hacen alarde de valor en estos momentos solemnes en que estrangulan implacablemente la religión del Pueblo Mejicano, y se admiran de que no haya hombres que presenten el pecho descubierto a los esbirros jacobinos armados de balas hasta los dientes.

Ha declarado también últimamente el Sr. Presidente de la República que considera que de la aplicación de los artículos atentatorios de la Constitución en materia religiosa, no ha surgido ningún problema de importancia en el País, y que todo se ha reducido a protestas más o menos escandalosas en que actúan solamente mujeres, sin tener los individuos del sexo masculino el valor suficiente para presidirlas y capitanearlas en sus heroicas empresas. Miente el Sr. Presidente de la República al asentar tal afirmación.

Debe saber que acá en estas lejanas tierras sumidas perpetuamente en la barbarie y bañadas por un sol africano, existe un hombre, un cristiano que tendrá el valor, con la gracia divina, de sufrir el martirio, si es necesario, por la causa sacrosanta de Jesucristo y de su Iglesia. Sólo pide una gracia al jacobinismo — si es que el jacobinismo puede conceder favores —: de que no se le asesine por la espalda. Si el Gobierno jacobino exige de los católicos mejicanos el verdadero valor cristiano, nosotros tenemos derecho a exigir de nuestros verdugos siquiera el valor y la osadía de los Césares de Roma pagana.

Hemos terminado ya, VV. HH. e hijos nuestros muy amados en Jesucristo. No tenemos que dictaros por ahora nuevas providencias o disposiciones. Estudiad las contenidas en nuestra Segunda y Quinta Pastorales; y si las guardáis bien en la memoria y, sobre todo, las sabéis cumplir con cristiana entereza en el terreno de la práctica, ellas os serán sobradamente suficientes para normar vuestra conducta y arrostrar digna y valerosamente las actuales difíciles circunstancias. Un solo llamamiento os hacemos de nueva cuenta y es: que sigáis nuestros pasos y vayáis resueltamente al martirio, si es necesario, por sostener la causa de Jesucristo y de su Iglesia. No temáis a los hombres que sólo pueden quitar la vida

del cuerpo; temed solamente a Aquel que puede arrojar alma y cuerpo a las llamas eternas. No tembléis enfrente de la muerte: que aunque la naturaleza se estremezca de angustia frente al espectro tan terrible, la gracia de Dios todo lo puede y ella estará infaliblemente con los confesores de Cristo. Recordemos todas aquellas sentidas palabras: "Cuando los hombres os odiaren y os colmaren de ultrajes por causa de mi nombre, glorias y glorificas porque vuestra corona será grande allá en el cielo". Recordemos también aquellas otras palabras del Apóstol que rebosan de esperanza y consolación para los verdaderos fieles de Cristo: "MOMENTANEUM ET TRIBULATIONIS NOSTRAE, AETERNUM GLORIAE PONDUS OPERATU IN LEVE NOBIS": UN MOMENTO DE ANGUSTIA, UN MOMENTO DE TRIBULACION NOS MERECE UN PESO ETERNO DE GLORIA.

Por lo demás, la mano del Señor no se ha abreviado aún para proporcionarnos si fuere necesario el consuelo en las mismas agonías y estertores de la muerte. ¿Que no recordáis acaso los divinos consuelos que recibieron nuestros padres en las hogueras, en los potros y sobre la arena de los Circos Romanos? ¡Vive Dios! que no permitirá que seamos tentados sobre nuestras propias fuerzas, y si algo nos falta El lo suplirá con la omnipotencia de su brazo.

Vosotros, carísimos hijos, los fieles, permaneced firmes en la oración y en la confesión de nuestra fe pura, limpia y sin mancha como la fe de nuestros padres.

Vosotros, ¡oh Sacerdotes!, sed verdaderos jefes del pueblo de Dios, verdaderos pastores de vuestro rebaño: no huyáis nunca en presencia del lobo devorador: arrostrad todos los peligros; pero que no se os pierda ninguna de vuestras ovejas.

Preparémonos todos a la vida de las Catacumbas, a la vida de los sacrificios, a la vida de las inmolationes. Las jóvenes y damas católicas durante estos días de prueba, vistan todas de luto y hagan revivir en sus hogares y fuera de ellos la pureza de costumbres de los antiguos días. Nada de bailes impúdicos, ni de modas indecentes; nada de tertulias peligrosas, ni de gracejos, ni de coqueterías; que no es lícito reír y solazarse cuando la Madre Común muere de angustia. Los niños entréguese en hora buena a sus inocentes esparcimientos lo que fuere necesario; pero vayan ahora con más frecuencia al Templo del Señor para orar por su Madre atribulada. Los jóvenes provéanse de ciencia y de valor cristiano para emprender las batallas del Señor. Los padres de familia, ahora más que nunca inculquen a sus hijos los verdaderos sentimientos cristianos; hagan de cada hogar un santuario y de cada conciencia un templo al Dios verdadero: prosigan insistiendo ante quien corresponda por la derogación de los artículos atentatorios a la libertad de enseñanza; mientras

tanto se cierra una escuela, ábranse 20; si se arrebatara un edificio escolar, edifíquense otros muchos; y si no hay dinero para edificarlos, levántense tiendas de campaña e impártase la instrucción cívica y religiosa aunque sea a la sombra de los árboles.

Si así lo hacemos, pronto el castigo del Señor cesará y los nubarrones horribles que hoy se levantan pasarán rápidamente como pasan las grandes tempestades y luego veremos dibujarse en el horizonte la aurora de un nuevo día en el que todos los mejicanos unidos estrechamente por los lazos de una misma fe y confundidos amigablemente por los vínculos de un mismo amor; extinguidos ya los odios mortales que por ahora nos dividen, entonaremos al Padre que está en los Cielos el cántico de alabanzas y de eterna gratitud que entonaron los

cristianos primitivos al contemplar por vez primera después de tantos siglos, el sol esplendoroso de la verdadera libertad.

Esta carta se leerá en todas las Misas que se celebren el Domingo siguiente de su recepción.

Recibid, VV. HH. y muy amados hijos en el Señor, la Bendición Pastoral que de lo íntimo del corazón os enviamos. En el nombre del Padre y del Hijo, y del Espíritu Santo.

Dada en nuestra residencia Episcopal de Huejutla, firmada de nuestra propia mano y refrendada según estilo el día 10 de marzo del Año del Señor de Mil Novecientos Veinte y Seis.

F. † JOSÉ DE JESUS Por mandato de S. S. I.
Obispo de Huejutla y Rvma., RODRIGUEZ
Of. de la Sria.

Espurnes

El Papa, en audiència privada, rebé els membres de l'expedició al Pol Nord Amundsen, Ellsworth i Nobile, els quals li foren presentats pel representant noruec davant del Vaticà.

Pius XI manifestà gran interès per la dita expedició polar, observant els preparatius i confiant en l'èxit.

Es aquesta una nova prova que l'Església apiaudeix i beneeix la vertadera ciència, i es preocupa de l'èxit dels experiments que convenen.

* * *

Explica un catòlic que una senyora metodista desitjava visitar l'església de Santa Filomena, a la qual acompanyà atentament, i la senyora indicada es fixà amb un gran quadro de la Santíssima Verge, i digué:

—Els metodistes no adorem la Verge Maria.

—Tampoc nosaltres—contestà l'interpellat—; però, digui'm, senyora, creieu que la Verge Maria fou metodista?

—Ah, això no—contestà ella, mig desconcertada per la inesperada pregunta.

—Doncs, jo—afegí el catòlic—, per res d'aquest món no voldria pertànyer a una religió a la qual no hagi pertangut la Verge Maria.

* * *

Segons l'últim Directori, hi ha a Anglaterra, sense comptar Irlanda i Escòcia, 2.942.630 catòlics, essent aquesta xifra, com fa notar l'editor, inferior en mig milió a la que vertaderament ha de figurar-hi.

Amb tot i ser tant pocs, relativament, els catòlics a Anglaterra, exerceixen una influència més gran i efectiva que la que exerceixen els catòlics d'altres països, essent més nombrosos. També es nota cada dia la tendència dels anglicans de bona fe a unir-se amb l'Església Romana.

Cal assenyalar aquests progressos del catolicisme en els països progressistes, perquè s'acabi la mentida que solament els pobles endarrerits són catòlics.

FILOMEL

A les dones i les noies

El gran combat per la moral

En la nostra manera de treballar per a assolir la perfecció hi ha d'haver tota la possible dolcesa amb Déu i tota la duresa convenient amb nosaltres mateixos per a esporgar-nos dels nostres defectes.

En conseqüència: les dones i les noies que es tenen i volen ésser tingudes per cristianes, demés de procurar resplendir per altres virtuts més pròximes al gust, han de posar una estudiada cura a resplendir en la màxima virtut de la modèstia en l'abillament, enc que això contradigui el gust. Per damunt del gust hi ha el *deure*.

Maj no han estat lícites *dues morals*; una que faci aparentar modestes les dones en els seus trajos de missa i d'església i una altra que les hi faci lícit de circular pels carrers indignament (aquesta és l'única paraula justa) abillades.

Cal tota la duresa amb nosaltres mateixos, ço és, cal que les dones i noies cristianes es tractin durament i sense tolerància en aquest punt i el seu exemple sigui davant el món l'exemple de l'autèntica dona cristiana zelosa del seu decor i dels seus prestigis. Altrament és sobrer d'anar a missa, de fer devocions i novenes i d'acarar-se amb els sants afrontant-los amb vestits indecents i amb un culte baix i rebaixador a les modes que estripen de dolor el cor dolcíssim de Déu...

MN. LLUÍS G. PLA

La setmana vinent publicarem un article sobre la persecució de què és objecte per part del govern mexicà el gran Bisbe d'Huejutla Dr. Manríquez i Zárate

Aquest número ha passat per la censura governativa

Orientacions sobre feminisme

Ja és hora d'acabar amb el mal comprès feminisme. La seva darrera plasmació està constituïda pel Congrés de Luxemburg, que ha fet renéixer de manera inversemblant el problema de l'emancipació de la dona.

Són en nombre infinit els col·laboradors que des de llibres, revistes, periòdics i fullets de tots els pobles i nacions, han vessat llur flamant esperit innovador i procuren per tots els mitjans — sense cap base científica — de sustraure o portar a la realitat un programa de restauració humana, segons llurs mires siguin respectivament d'egoisme o altruistes.

Si als ciutadans del món se'ls ensenyés en veritat, sense engany, ço que deu ésser la societat, no estariem avui en el cas que reivindicacions tan clares i evidents com ho són la igualtat ètica, moral i intel·lectual del gènere humà, no hagin estat acceptades pels retrògrads legisladors del vell continent.

Culpables d'això en són aquesta massa inútil i perniciosa de teoritzants i estrafoles apologistes, que amb aparent esclat volen cegar la ja poca predisposició que a tot nou pla de vida tenen els pobles de remot origen.

Cal no creure's que portat d'esperit conservador critiqui els naturals extremismes i exageracions a què dona lloc tota incipient evolució social, ni que per altra part aplaudeixi les vetustes preocupacions i arcaïques rutines de certs homes que volen reservar-se per a ells ço que en el pla de la creació es reparteix amb immutable equitat.

Unicament vull esmentar que el dia que els Estats de noble nissaga oblidin el seu fatxender origen i vulguir dirigir llur mirada a la raça que els omple que sols s'alimenta de blasons, es mou d'esperances i viu sense sang ni ànima, comprendran d'un sol cop com es restauen les nacions.

Atent al meu propòsit, vull fixar com obligat precedent tres conceptes de suma notorietat: 1. — Les reivindicacions socials cal examinar-les des d'un punt de mira col·lectiu i apartant-se de qualsevol prejudici. 2. — Les lleis i costums, per immemorials i arrelades que estiguin, si són desnaturalitzades i errònies s'han de extirpar. 3. — El fonament obligat de tot problema humà ha d'ésser ètic i racional.

Fetes aquestes consideracions crec poder ja entrar en l'examen del que m'he proposat.

Apartant-me, com ja diguí, de sistematitzacions sempre repetides, deixo a millor ploma les brillants descripcions, antecedents històrics, frases cèlebres, vides il·lustres, que són i han estat sempre preludi de tota magna empresa de lliberació.

Menys expressiu, més clar però, vull reduir a una sola qüestió i limitar a un objectiu l'aforística ampullositat dels astorats feministes.

L'actualitat palpitant serà la llum emprada per a il·luminar tot el nostre camp d'acció, ja que és l'única que pot conduir les nostres petjades a una solució practicable.

Volgut lector, en la noble lluita entaulada dins la societat mundial recercant una igualtat política, social i jurídica de la dona envers de l'home, plantejo

la següent tesi: És el sexe, racionalment i naturalment considerat, punt de partida per a establir una gradació psíquica dins l'univers, o és millor una propietat fisiològica indispensable i essencial per a la reproducció de l'espècie?

Si per llei natural i divina les criatures racionals tenen el dret d'ésser considerades en igualtat, ja que la naturalesa a tots i sense diferència els ha dotat de seny, raó i enteniment — únics elements que ens diferencien dels irracionals — per què el cabdal error dels temps i amb ell els seus mantenedors volen destruir un dogma de la naturalesa que no per estar adormit és menys veritable, elevant per altra banda a la categoria de raó moral una activitat funcional que científicament no és més que una qualitat pròpia de tot organisme vivent des del protozoari a l'home?

Sembla mentida com en vint segles no s'hagi pogut extirpar per complet aquest cranc de vilipendiament social.

Si portat del meu entusiasme fos jo mateix qui defensés la proposició esmentada, difícil em fóra de demostrar-la amb clarividència, ja que el meu criteri personal ni de molt no arriba a ésser científic.

Per a evitar tals obstacles prego a la fantasia que em doni elements d'ajut per a assolir el meu propòsit.

Si durant uns instants de recolliment intel·lectual reunim "in mente" en magna assemblea tots els personatges que d'una o altra faïso han sostingut o criticat les reivindicacions femenines, i encarregant-los que donin solució racional a aquest conflicte, els obliguem a emprendre llarg viatge lluny del soroll mundà, sense més companys que la veritat per nord, la vida com vehicle, per únic guia la raó i la llei justa per norma, tal volta amb una mica d'estudi i paciència aconseguirem conclusions definitives.

Suposem — continuant el nostre procés imaginatiu —, aquests congressistes en alta mar, aïllats per complet de l'exterior, sentint solament el batec de les ones, tan tost llànguides tan tost més fortes, que subministra als viatgers aquell continuat moviment que no s'ha d'oblidar quan de la mutable vida es tracta.

Sembla, doncs, que aquesta assemblea comença a estar en caràcter i en medi a bastament a propòsit. Els seus assistents hi col·laboren com si actuessin humanament, o sigui amb les seves passions, egoismes, mala fe, etc., etc., ja que el que és difícil en la nostra societat és d'assolir la perfecció amb éssers vulgars, abastar la veritat col·laborant amb l'error i cercar la via destruint l'existent.

Deixem aquesta col·lectivitat sola i lliure un temps perquè obri ample debat sobre la missió que té encomanada, amb tota cura i detall, i un cop esgotada la seva verbositat i en ple domini de la seva raó i calma els pugui sotmetre a un lògic i conscient interrogatori; que en la propinent setmana quedarà degudament exposat i comentariat.

EUGENI QUIRON

Les desferres d'una gran ciutat

La Protecció a la Infància

I

Una ullada al conjunt de les gents que aixopluga una gran ciutat, no és pas gens planera, i molt menys quan aquesta ciutat s'anomena Barcelona.

La nostra ciutat, avui estesa des del riu Llobregat per migjorn, al riu Besòs pel nord, des del mar per llevant i els cimals de la serralada de Sant Pere Màrtir, Tibidabo i Montcada, per ponent, no és pas un recinte clos de reduïdes dimensions, fàcil d'observar i controlar.

Cinquanta o més quilòmetres quadrats, calculo que avui té el perímetre de Barcelona, no tots poblats, mes sí té una part ben considerable de nuclis urbans, ben delimitats, alguns d'ells amb fesomia peculiar i pròpia, i tots amb enllaços i vies de comunicació que trasbalsen d'un costat a l'altre riuades humanes.

La fesomia de la ciutat de Barcelona, la que li donen la seva situació geogràfica i climatològica, els nuclis urbans assentats en el seu terme i les gents que porten la vida i moviment a tota mena d'activitats, és la que anem a exposar i a classificar, puix que no podem pas jutjar del caràcter, de les virtuts i vicis, de la manera i mitjans de viure dels ciutadans de la nostra capital, sense tenir un judici format que ens mereix el conjunt d'aquesta gran aglomeració urbana.

Nuclis urbans hi ha a Barcelona que, tenint ben acreditada llur personalitat, la ciutat els ha engolit i xuclat. Nuclis que la vida quieta i plaenta que encara avui porten és com una mena d'esplai on la vida ciutadana té un encís i s'agermana amb la vida senyoriola del camp i de la muntanya.

Aquests nuclis urbans, que amb prou orgull pot avui mostrar al món civilitzat la nostra ciutat i que no tenen parió per llur situació, esplendidesa i per l'aristocràtic caient de les gents que hi viuen, no donen pas la tònica de l'estat social de Barcelona, encara que s'anomenin Sarrià, Pedralbes, Tibidabo, Vallvidrera, Sant Gervasi. En aquests nuclis, generalment, poca cosa hi tenen a fer les Associacions benèfiques i de sanejament social.

En bona part de l'Eixample, o ciutat nova, tampoc no hi tenen molta feina, i pel que correspon a altres nuclis, com són Horta, Les Corts, Guinardó, Vallcarca i bona part de Sant Andreu de Palomar, són així mateix, amb algunes excepcions, llocs on generalment la vida de família perdura, el mateix que en el casc antic de Barcelona.

Mes, no obstant això, el gros contingent del desballestament i del desordre familiar, la relaxació dels costums, la vida de disbauxa, quan no irregular, la donen l'allau de gents que de tots els indrets de la Península cauen damunt Barcelona, el mateix que tantíssims forasters, vinguts d'arreu del món, i que aquí acollim sense escrúpols ni miraments i els mitjans de vida dels quals són repugnants, i no solament repugnants, sinó vituperables.

Se'm podrà dir que a totes les grans ciutats hi ha barris on aquesta mena de gents tenen estatge i

s'hi troben bé, exercint denigrants indústries; mes també hem de fer esment que a la nostra ciutat els donem patent de pirateria. No vull pas fer càrrecs a ningú, puix som tots els qui en tenim la culpa, i ben poca cosa fem, per a, si no exterminar aquest mal, reduir a l'ínfim grau possible els seus efectes.

No es dirà que Barcelona no compta pas amb tot el que qualsevulla ciutat populosa mostra amb orgull, puix aquí tenim, o almenys suposem tenir, un estol de ciutadans que en tots llocs i en tots moments representen l'autoritat, que sembla que la policia dels costums públics i ciutadans, quan no dels familiars, hauria d'ésser un espill de dignitat, moralitat, decència i respecte mutu, que no hauria de tenir lloc la intervenció de cap representant de l'autoritat, ni l'autoritat mateixa, quan un ciutadà s'aparta del camí dreturer que el seny civilitzat del cos social té marcat.

No sabem pas en què poden esmerçar el temps, si no és en aquesta policia dels bons costums ciutadans, tants i tantíssims elements com estan encarregats de vetllar per aquelles. Sembla que estem en nostra ciutat en un d'aquells llocs on la pau hagué d'ésser la Pau armada i que mitja humanitat sigui enemiga de l'altra mitja.

Mes feta aquesta digressió anem al nostre objecte.

No fa pas molts dies que l'Ajuntament de la nostra ciutat, segons estadístiques globals, encara que anaven detallades per Districtes, constatava que el Cens o el Padró dels pobres pujava a la inversemblant suma de 104.000, si mal no recordo, i encara n'hi afegia alguns més en una nota posterior.

Això em posà pell de gallina. 104.000 pobres a Barcelona, inscrits a l'Ajuntament! Quan així ho constata aquest, per mitjà dels seus dependents, bé serà veritat. Si Barcelona compta avui, encara que no oficialment, amb un milió d'ànimes, resultaria que més d'un 10 per 100 són pobres de recursos, pobres d'esperit, pobres de tot mitjà decorós de viure treballant per a defensar el nostre pa de cada dia.

Haviem fet una estadística aproximada dels nuclis de pobrissalla que s'estatjaven i s'estatgen encara a les barraques, que, com a cordó d'immundícia, deixadesa, incultura i tots els altres vicis plegats, clouen per tots indrets el principal i més populós nucli urbà de la nostra ciutat, i calculàvem que hi havia unes 20.000 barracotes o corts humanes, i no anàvem pas errats, car comptant a raó de cinc persones cada barracot, fa el compte rodó.

La quasi totalitat de l'esquerra de la Rambla, des de Santa Mònica fins al Paral·lel i les Rondes i fins més enllà de Betlem, poden donar raó, puix hi ha cases que sense ésser l'Hospici Provincial porten el nom d'hospicis per la munió de gents que allí s'aixopluguen.

Altres cases a Sans, Hostafranchs, volts de Montjuich, Barceloneta, Poble Nou, barris de Sant Pere, Sant Cugat, Santa Maria del Mar, hi ha també hospicis, així com els suburbis de barraques de Somorrostro, Marbella, Cementiri o la Llacuna, Pequín, Hospital de Sant Pau i fins la muntanya del Coll,

el mateix que Verdun i altres llocs de Sant Andreu i Sant Martí, els volts de l'Escorxador, Creu Coberta i la barriada de Port. Tots aquests indrets no podem pas dir que siguin per a Barcelona una honra, ans al contrari, una vergonya, com tindrem ocasió de demostrar en successius escrits en posar en co-

neixement dels nostres llegidors la feina feta fins ara per la Junta de Protecció a la Infància per a si no posar remei, almenys un pedàs, a tanta malvestat com té estada en tots els indrets que acabem d'anomenar.

J. GUILERA VILLARREAL

L'amor espiritual

Em trobava davant la gran llusor del mar. Les ones teixien blanques caputxes i en arribar a la platja es desfeien en cascades d'escuma. El sol donava a l'aigua una gran transparència i damunt el mar hi havia un tremolor com si vollessin arran d'ona, movent fortament les ales, milers d'ocells amb les plomes argentades. No gaire lluny de mi hi havia una donzella i un jove. Aquest, en comptes d'esguardar la blavor intensa del mar i les barques que s'allunyaven fent capbussades, esguardava els ulls de la donzella posant-li el braç entorn de la cintura. Ella somreia coquetament i decantava el cap enrinxolat damunt el pit del jove.

Si aquest fos un cas isolat no tindria importància, car a tot arreu del món hi ha donzelles frívoles i irreflexives. Però dissortadament sovintegen aquests espectacles.

Sovint veieu passar pel carrer joves amb la mà damunt el braç nu de la donzella que acompanyen. Aquests fets són simptomàtics. Revelen la poca espiritualitat de la nostra gent.

Déu ha donat a l'home una gran dignitat i no sap servir-se'n. Per la majoria dels homes l'amor és una necessitat fisiològica.

Quan un home estima espiritualment, creu que la seva estimada és feta de llum. Els homes que tenen l'esperit embolcallat de tenebres, no capeixen la transcendència de l'amor espiritual. Si apaguen la flama d'una llanterna, per bells que siguin els paisatges que poseu darrera el cristall, no aconseguireu veure'ls reproduïts damunt la blancor de la tela. El mateix passa amb l'esperit. Per grans que siguin les belleses que poseu davant els ulls dels homes materialitzats, no aconseguireu que es projectin damunt el seu esperit.

El jove i la donzella que vaig veure davant la planura del mar, no veien ni la blavor de l'aigua ni sentien el cant rítmic de les onades. La passió els entenebria els ulls.

Si deixeu de banda l'esperit, és una cosa afrosa veure units un home i una dona. Déu no ha volgut pas que l'home es posés al nivell dels seus inferiors. Aquests procreen, però no estimen. L'amor quan és pur ens allunya de les impureses de la vida i àdhuc ens fa oblidar que l'argila del nostre cos és pols i cendra.

L'home que posa els llavis arran de la copa del plaer que li ofereix una dona mundana, no solament es degrada, sinó que també profana l'obra de Déu. La dona no fou creada perquè l'home la considerés com un instrument de plaer, sinó perquè fos la seva companya. Cal, doncs, estimar amb un gran respecte i amb una gran dignitat.

Què té d'estrany que hi hagi tants matrimonis dissortats, si quan es varen unir no portaven ben

encesa dins el pit la flama de l'amor? El matrimoni és un dels actes més transcendents de la vida de l'home i, no obstant, la majoria es casen amb una gran inconsciència.

Amb les donzelles passa el mateix. El primer que es pregunta quan una donzella contrau matrimoni, és si el marit gaudeix d'una brillant posició social. Un jove, malgrat hagi esmerçat la juvenesa anant a l'encalç del plaer i dels platxeris de la vida, si ha pogut amuntegar riqueses, haurà la donzella que més li plagui. I si va al matrimoni amb l'esperit mort, com és possible que la pau i l'amor planin damunt la llar?

Seria horrible de saber quantes esposes viuen espiritualment divorciades de llurs marits! I no és una cosa ben trista haver de viure sota una mateixa teulada amb una home que no s'estima? Però, ben mirat, com poden plànyer-se de la seva sort aquelles dones que es varen voler unir amb una sepultura blanca? Creien que l'espiritualitat no tenia cap importància, i després de consumat el fet, s'adonen que no poden desplegar les ales de l'esperit perquè han estat submergides dins el llot de la concupiscència!...

Es una cosa molt humana que l'home i la dona s'estimin. Però cal que l'amor sigui ben pur, i que mai l'esperit no estigui supeditat a la matèria. Hem de fer un esforç per a creure que la donzella que hem escollit no és feta de carn i ossos com les altres dones, sinó que és feta de llum. Cal idealitzar totes les coses de la vida. Per què hem de terrejar i arrossegar-nos damunt la pols dels camins, si Déu ha donat ales al nostre esperit per tal que pogués volar com les àguiles arran de núvol? Les muntanyes no són pas més belles quan el sol hi bat de ple, mostrant-nos cruament totes les coses. Es a l'hora foscant, quan el sol s'ha estibat darrera els pics més alts de les muntanyes i les estrelles tremolen com gotes de rou damunt el mantell de la nit, que plauen més a la nostra ànima. El vel subtil que plana damunt la terra ens fa viure al món daurat de la faula.

Amb les coses de la vida passa el mateix. No ens plau la realitat crua, sinó aquelles coses damunt les quals hi ha polsim de poesia i de bellesa.

No vulguem, doncs, germans, amb el nostre materialisme esmortuir la llum del nostre esperit... Estimem, si així us plau, però sapigueu sublimar i dignificar l'amor. Quan porteu al costat la vostra estimada, feu-vos la il·lusió que us acompanya un raig puríssim de llum.

Si l'amor és espiritual, sereu alliberats de la càrrega feixuga de la carn, i sabreu destriar els camins que menen al món de la bellesa i del somni.

J. CIVERA I SORMANI

Campanya contra l'espiritisme

VII

Erroris espiritistes sobre la pluralitat de mons habitats

Enllaçada amb la metempsicosi està la creença en la pluralitat dels mons habitats. I diem que això és la veritable essència dogmàtica de l'espiritisme. En el llibre *Le Ciel et la Terre* de J. Reynaud s'ensenya aquesta doctrina en la qual la Terra no és més que un lloc on passa una de les existències l'esperit humà.

Segons les doctrines espiritistes, la Terra és el món en què els homes són els menys avançats tant físicament com moralment; a Mars són un poc més inferiors, però a Júpiter són d'una valor insuperable; i el Sol és el lloc de reunió dels esperits superiors, és a dir, dels escollits. En debatre aquesta qüestió, en la qual s'ajunta la part teològica amb la científica, cal fer almenys dues preguntes, encara que no se'ns doni una resposta clara; hem de preguntar, doncs: els suposats planetícoles, o habitants dels planetes, són esperits encarnats dins un cos organitzat com el cos humà, és a dir, són homes com nosaltres o no? Si són homes com nosaltres, el que caldria pensar (essent l'ànima humana eixida d'un cos com el nostre) és que en informar un altre cos ho ha de fer sota les mateixes condicions d'organització del que abans vivificava. Així, doncs, els planetes posseeixen les mateixes condicions biològiques de la Terra, o almenys molt semblants? Hem vist ja en el capítol anterior com la hipòtesi metempsíquica és una il·lusió de l'espiritisme i no insistirem més sobre aquest punt, però sí volem demostrar la impossibilitat que siguin habitats els altres planetes per homes, o per ànimes humanes que vivifiquin, segons la teoria espiritista, altres cossos. Si fos cert, és a dir, si les condicions no fossin iguals, s'hauria de contradir una llei biològica, puix que l'ànima humana sols pot vivificar l'ésser humà amb un cos de les nostres condicions orgàniques, d'altra manera no es pot capir una ànima adaptable a tots els organismes. Déu, qui féu l'ànima per a l'home, no pot mancar a les lleis biològiques per Ell mateix establertes.

L'espiritisme, amb la dèria de la novetat, ens vol que passem d'un món a un altre i a altres, fins arribar a la perfecció i a la benaurança, mes per arribar a aquesta concepció equívoca passa per damunt de totes les lleis i de totes les condicions físico-químiques que forçosament necessita l'ésser humà per a viure. Si són ànimes humanes les que informen cossos en altres mons, aquests cossos que seran altres homes, han de reunir totes les condicions orgàniques i físico-químiques que exigeix la vida íntegra de l'home. La primera condició química per a viure és l'alimentació, i la segona condició és la composició del medi. Segons Grey hem d'entendre per alimentació el consum d'una certa quantitat de matèries necessàries per a fer el protoplasma cel·lular; aquestes són l'aigua i l'oxigen. L'aigua és l'element químic que en l'home té un paper de gran

importància, forma un 60 per 100 del pes de tots els teixits cel·lulars. Així doncs, un cos d'home adult de 78 quilos de pes porta uns 50 quilos d'aigua. L'aigua corre per arreu del cos i constitueix el seu principal element de constitució. La vida, doncs, es fa impossible sense l'aigua. Després de l'element aigua hi ha l'element oxigen. L'home respira i l'oxigen li és del tot indispensable; encara que la quantitat i les proporcions necessàries puguin tenir alguna variació. Sense l'oxigen que l'home rep amb la combinació química de l'aire no pot viure. Mes, al que és necessari químicament, cal afegir les condicions físiques necessàries per al desenrotllament de la vida, i d'aquestes la més important és la calor oscil·lant entre les temperatures de 40 a 45° com a compatibles amb l'organisme. Així doncs, partint de la base físico-química per tal que un planeta sigui habitable, ha de tenir una composició d'aire amb oxigen assimilable suficient, una quantitat d'aigua i vapor aquós i una temperatura que no excedeixi dels 45°. Arreu on no es reuneixin aquestes condicions, la vida no hi és possible, com ho nega la ciència; en nom d'una falsa ciència sols ho pot afirmar la fantasia de l'espiritisme religiós.

Comencem l'anàlisi dels planetes coneguts i que formen el sistema solar al qual pertany la Terra. Mes com que molts espiritistes creuen que el Sol és habitable, serà el Sol el primer que analitzarem, ja que és ell qui presideix el nostre sistema planetari.

El Sol és un gran focus d'irradiació calòrica; en el transcurs d'un any trameta a la Terra més de 3.000 trilions de calories, calor suficient per a desfer més de 38 trilions de quilos d'aigua congelada. Segons Herschell, la temperatura de la terra irradiada pel Sol en un any equival a 800.000 bilions de graus centígrads. La calor solar en el mateix focus del Sol, segons les xifres més exactes degudes a Stefan, és de 5.836 graus absoluts. Segons Siemens, el Sol trameta cada hora calor suficient per a fondre una capa de gel de 720 metres de gruix. Malgrat aquesta calor immensa, l'espiritisme creu que el Sol és habitable; mes encara suposant que ho fos malgrat la temperatura, vet aquí que modernament Bunsen, amb l'ajut de l'espectroscopi, ha demostrat que el Sol és totalment inhabitable perquè no hi ha oxigen i perquè l'excessiva calor fa impossible tota combinació química.

Seguint l'ordre planetari del sistema solar hem de parlar de Mercuri. Aquest petit planeta, totalment absorbit pel Sol, té un diàmetre de 4.500 quilòmetres; és, doncs, 23 vegades més petit que la Terra. Per la seva proximitat al Sol la calor hi és excessiva: prop de 200 graus, i amb tal temperatura moltes substàncies que a la Terra són sòlides a Mercuri són líquides: l'aigua està sempre en estat de vapor i així com a la Terra els rius i les fonts són la nostra delícia i el principal mitjà de producció agrícola, a Mercuri són torrents de sofre, estany i altres metalls en fusió que surten impetuosos sense parar mai. L'astronomia, però, encara ignora si aquesta temperatura excessiva té alguna baixa, puix

que no se sap fixament el temps que el planeta esmerça en la seva rotació. Però amb tot i tenir les condicions de calor impossibles per a la vida orgànica, Mercuri té encara una altra condició contrària, i és la manca absoluta d'atmosfera. Així doncs, totes les suposicions d'ésser planeta habitable no es poden sostenir seriosament.

Un altre planeta, en el qual també hom vol fer viure-hi ésser humans, és Venus. El planeta Venus està lluny del Sol uns 100 milions de quilòmetres, i dada aquesta distància la temperatura màxima serà dues vegades superior a la de la Terra; així doncs, la Terra i Venus no es diferencien pas gaire. L'estudi acurat de Venus ens mostra molta part d'equívoc en les hipòtesis sostingudes abans per molts astrònoms. Si és cert que la Terra i Venus es formaren en les mateixes regions i llur desenrotllament es féu quasi simultàniament, les diferències resulten aparentment ben poques perquè hom no pugui viure-hi. A més a més, observant Venus, s'hi nota amb claredat un magnífic anell lluminós que es diu ésser un embolcall atmosfèric, encara que són molts els qui creuen, després de pacients observacions, que la reflexió difusa de l'atmosfera de Venus fa que augmenti la intensitat del fenomen, ja que el càlcul ens mostra que aquesta atmosfera és d'una densitat més dèbil que la de la Terra. També s'ha assenyalat di-

verses vegades la presència de vapor aquós. Si analitzem la temperatura veurem que almenys les zones temperades i polars són d'una climatologia semblant a les regions terrenes on hi ha la vida més exuberant. Amb tot això podem creure que Venus sigui habitat? El fenomen de la rotació de Venus tira per terra tota suposició de vida en tal planeta. Després d'una llarga sèrie d'observacions portades a cap per diferents astrònoms, Schiaparelli observà molts pocs canvis en la configuració del planeta i digué que la rotació era lenta i de 225 dies. En 1896, Lowell confirmava aquesta observació i demostrava que Venus presenta sempre el mateix hemisferi al Sol i l'hemisferi oposat queda sempre a les fosques. Tot planeta que sols presenti una cara al Sol es fa inhabitable, puix en un hemisferi la calor excessiva descompon tot germen de vida, i en l'altre hemisferi la congelació no permet el desenrotllament de cap ésser vivent.

Dada aqueixa condició de la rotació tan lenta la meteorologia ha d'ésser complicada, i tant per la furiosa intensitat dels vents com per les manifestacions elèctriques també de gran intensitat, no hi fóra possible la vida de cap organisme. Per això no podem pas pensar en l'habitabilitat de Venus.

(Seguirà)

DR. SERRA DE MARTÍNEZ

Llibres nous

Dulcis Amicitia. — Correspondència del Dr. Torras i Bages a Mossèn Jaume Collell, amb un Prefaci i notes aclaratòries. — *Gazeta de Vich.* — Biblioteca d'Autors Vigatans.

En la vida íntima és on es coneixen millor els homes. En les petites coses intrascendents és on el nostre esperit es manifesta tal com és. Quan un escriptor escriu una obra, moltes de vegades no és sincer, perquè sap que ha d'ésser llegida i no vol que siguin coneguts els replecs més íntims de la seva ànima. En canvi, quan escrivim a un amic, amb el qual existeixen vincles de veritable amistat, li fem conèixer fins els nostres pensaments més recòndits.

L'illustre poeta doctor Jaume Collell ha tingut la bella pensada de recollir les epístoles que li foren adreçades pel doctor Torras i Bages, el record del qual perdurarà a través del temps, i publicar-lo sota el nom dolç i escaient de *Dulcis Amicitia*.

En moltes d'aquestes cartes escrites planerament, s'hi endevina el futur Prelat, que amb la llum de la seva intel·ligència havia d'ésser el guiatge del seu poble.

En mig dels assumptes íntims i mantes vegades intrascendents que motiven algunes de les dites cartes, hi trobeu una llambregada genial, un pensament pregon o una frase lapidària. Amb una sobrietat colpidora us dona la solució d'un problema transcendent.

En les cartes més extenses, en les quals es comenten assumptes importants, endevineu ja l'esperit equilibrat i harmònic que més tard havia d'escriure les meritíssimes Pastorals que han posat el nom del gran Bisbe al cim de la muntanya dels escollits, on arriben únicament les grans mentalitats.

Dissortadament no coneixem gaire la vida íntima dels grans homes. Per això cal felicitar efusivament l'illustre ardiaca de la Seu de Vich, doctor Jaume Collell, per haver fet ofrena al públic català d'aquest tresor que servava dins l'arca gloriosa dels seus records.

CIVERA

NOVETAT LITERÀRIA

Nellie i altres contes

per

SEA BLUE

Preu: 3 ptes.

De venda a les bones llibreries

i a l'Administració d'«Acció Popular»

D'ací i d'allà

El Saló de Cent tenia fins ara un aire massa seriós. La severitat d'aquells murs centenaris invitava al recolliment i a la meditació.

En poc temps s'hi han celebrat balls molt lluïts.

Els regidors han tingut la bona pensada de llogar un quintet que toqués tot el repertori modern.

No fa molt de temps algunes de les senyores que assistien a una festa organitzada a honor d'uns estrangers, fumaven cigarretes egípcies.

No hi ha dubte que el saló de Cent es va modernitzant.

Qualsevol dia damunt la gramalla dels consellers de marbre que són a la façana, se'ls posarà un correcte frac perquè puguin assistir a les festes resonants que organitza el nostre excellentíssim Ajuntament.

* * *

Es ben veritat que hi ha gent que totes se les pensa.

El dia que plou, a la porta d'un restaurant que hi ha a la plaça de Catalunya, s'hi coloca un dependent de la casa amb un paraigua descomunal, i de seguida que veu que s'atura un auto davant l'establiment, es dirigeix a rebre els seus ocupants i els acompanya al restaurant.

Aquest paraigua és tan gran que posant-hi a l'entorn una vela es podria convertir en un envelat. A sota hi podria tocar la banda municipal.

L'altre dia s'aturà un auto davant la porta. De seguida va córrer el dependent amb el paraigua. De l'auto davallà una senyora anglesa. En veure aquell paraigua tan descomunal va somriure agraïda.

Però la senyora anglesa no anava a l'alludit restaurant sinó a la sucursal de Telèfons que és al costat.

En arribar a la sala de telèfons va escriure en el seu llibre de memòries aquests mots que traduïm de l'anglès: "A Barcelona quan plou, acompanyen les senyores que davallen dels autos amb paraigües descomunals. No existeix al món un poble més deferent per a les senyores".

Aneu a saber si aquella anglesa és una escriptora, i aquest episodi el farà sortir en alguna novella pintoresca.

Així s'escriu la història.

* * *

Els nostres empresaris són molt vius. Com que no va ningú al teatre, de seguida que veuen una oportunitat organitzen funcions d'homenatge.

En lletres molt grosses anuncien que els homenatjats assistiran a la funció.

Quan els jugadors del Barcelona varen tornar venedors de València, alguns empresaris varen anunciar que els reservaven una llotja per tal que el públic els pogués conèixer.

No hi ha pas necessitat d'aquestes festes per a conèixer els jugadors de fútbol. Tothom els coneix.

* * *

Aquests dies ha seguit funcionant la cascada meravellosa que s'ha construït a la plaça de Catalunya.

Dien que un grup de veïns s'ha adreçat a l'Ajuntament demanant que hi posin peixos.

Trobem molt encertada aquesta idea.

Si nosaltres fóssim consultats per a decidir quina mena de peix s'hi hauria de posar a la cascada, votariem a favor dels lluços.

* * *

S'anuncia la publicació de diverses revistes i diaris.

Es l'única manera d'aconseguir que s'abaixi el preu de les paperines.

* * *

Les inundacions són generals arreu d'Europa.

Ara, quan els núvols es desfan en llàgrimes, fan grans estralls.

A França s'han perdut quasi totes les collites.

En alguns pobles d'Espanya l'aigua ha inundat els camps.

Es veu que els elements es volen sortir de polleguera i no saben on van.

* * *

Diu un articulista d'un diari local que un negre que actua a una sala d'espectacles de Madrid s'ha indignat perquè la princesa de Saxe ha fundat a París una lliga contra el jazz-band.

Strauss ha dit que aquesta mena de música fou inventada pels bàrbars.

Als compositors d'aquesta mena de música, els tancaïem una temporada a una casa d'alienats.

* * *

Ja fa molt de temps que a l'entrada del port s'exhibeix un monstre marí dissecat.

Els vaporets que fan viatges fins a l'extrem del port, fan propaganda perquè la gent vagi a veure el dit monstre.

No val la pena d'embarcar-se per a veure un monstre dissecat, podent-ne veure d'altres que són tan vius que es perden de vista.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

El que passa

ESPANYA ENDINS

La nota sobresortint de la setmana ho és sense dubte la fiscal. Tots els súbdits espanyols estan preocupats i van en demanda de consell sobre el nou règim tributari i que certament ha ocasionat gran expectació i no poques cabòries. El llibre de vendes preocupa ja no tan sols els que esgrimeixen la mitja cana, sinó àdhuc funcionaris com els jutges municipals i escrivans, que es veuen obligats a portar-lo, encara que això sembli una paradoxa o una ironia.

S'ha publicat el pressupost ordinari, que dona la xifra d'ingressos de 1.478.092.334'16 pessetes contra una xifra de despeses de 1.445.518.525'42 pessetes, o sigui un superàvit apreciable, si bé el Govern ha declarat que tal superàvit tan sols ho era en teoria, car en la pràctica l'únic que s'havia aconseguit era reduir el dèficit en el cinquanta per cent.

Llàstima que les despeses de contribucions i rendes ascendeixin a la respectable quantitat de vora cent trenta cinc milions de pessetes. Seria de desitjar que s'estudiés una fórmula econòmica que alleugés els contribuents d'una despesa tan formidable per a fer funcionar tan sols la màquina del fisc.

Es queixen els contribuents que cada dia es van augmentant les càrregues públiques i els impostos, i realment potser tinguin raó. No obstant, si l'Estat o els organismes públics donessin la màxima eficàcia a aquestes pessetes del contribuent, segurament les queixes desapareixerien.

Políticament ha causat gran sensació la imposició de les multes a grans personatges del vell règim, així com el descobriment del complot en el qual s'atempava contra els monarques espanyols.

Aquesta tàctica del govern Primo de Rivera, inspirada en aquella cèlebre frase del Capitán Verdades: "no queremos héroes sino mendigos", ha esmortuït quelcom certes exaltacions, que segons diuen es produïen a la vila i cort. Unicament hi ha un pas entre aquesta norma i la política de confiscació de béns, preponderant en altres temps històrics, sobre la qual existeix unanimitat d'opinions entre els tractadistes polítics.

Segons nota del Ministeri de Gràcia i Justícia està ja definitivament ultimat el llibre segon del Codi de Comerç que com és sabut va a ésser objecte de grans reformes, havent-hi una part interessantíssima referent al Dret marítim la transcendència indubtable del qual convé fer ressaltar per tal que acudín a emetre informe els organismes afectats.

El Cardenal Reig, Arquebisbe de Toledo, ha embarcat en el "Mauretania" de retorn cap a Espanya, havent rebut nombroses mostres d'afecte durant la seva estada als Estats Units.

ESPANYA ENFORA

A Oxford s'ha celebrat el Congrés Internacional de Joves cristians al qual han assistit representants de trenta cinc països.

A Mèxic continua d'una manera infame la perse-

cució religiosa. Tan greu i tanta fúria porta que el Cardenal Gasparri, Secretari d'Estat del Vaticà, ha tramès una circular als representants de la Santa Seu en les diferents nacions fent una exposició de l'estat actual de la qüestió religiosa a Mèxic.

El Cardenal invita en nom del Papa a tots els Bisbes del món a ordenar pregàries especials que se celebraran el dia primer d'agost.

A Xina continua aquella pugna de generals de noms múltiples i enrevessats. Es opinió unànime entre els xinesos que Cang-Tso-Lin i Wu-Pei-Fu continuaran aliats mentre no hagi estat vençut Wu-Min-Chun. Quan aquest capitost hagi sofert la derrota es creu que llavors els altres dos generals victoriosos es declararan la guerra *per quarta vegada*.

Té una certa encara que relativa importància el projecte de llei aprovat pel Consell de Ministres italià en el qual es disposa que d'ençà del mes de juliol de 1926 fins al 30 de juny de 1927 no es podrà començar la construcció de cap casa de luxe, en tot Itàlia, quedant limitats els permisos de construcció per a la de cases barates per a obrers, dependents i classe mitja;

La prohibició d'obertura des d'igual data fins a nova ordre de bars, cafès, pastisseries i establiments similars;

La imposició a tots els periòdics italians de la limitació de les pàgines de llurs exemplars al nombre de sis, sense que puguin augmentar el format;

L'obligació des de primer de novembre d'adoptar una barreja d'essència amb alcohol per als motors d'explosió; i

L'autorització als patrons d'augmentar en una hora diària la duració de la jornada del treball.

Són tants i tan complexos els comentaris que cabria fer, que creiem preferible no fer-ne cap.

A Alemanya el Govern ha retirat el seu projecte d'indemnització a les cases regnants, ajornant davant la formidable oposició dels socialistes fins a la tardor o hivern la discussió definitiva d'aquest important afer.

A Anglaterra, en la Cambra dels Comuns, després d'aprovar el projecte de llei augmentant la jornada del treball en les mines, el primer ministre manifestà que en la seva opinió l'única manera de resoldre el conflicte era rependre les negociacions directes entre patrons i obrers. En mig de les protestes dels laboristes, el ministre d'Hisenda Mr. Churchill demanà que el debat es donés per acabat, aprovant-ho així la Cambra per 338 contra 146 vots.

Al Canadà, el Govern conservador que feia tres dies que s'havia format i que presidia Mr. Neighen, fou derrotat en la primera votació.

Mot de la fin: Resumint, aquesta setmana, ens dona una sorpresa en el camp social, amb la derrota soferta a Itàlia i Anglaterra per la jornada de vuit hores. En un i altre país, encara que amb procediment divers, a Itàlia per rescripte i a Anglaterra per votació parlamentària, aquella llei funesta dels tres vuits que tants trasbalsos ha produït, sobretot en països d'economia pobra i de nivell cultural baix, ha sofert una ferida de mort.

Des del primer dia va creure aquest cronista que la jornada de les vuit hores no responia substancialment a altra cosa que a una moda. Veurem si el temps li dona la raó.

F. M.

Noticiari

ESPANYA

El Museu Social de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, instal·lat en l'entresol del carrer de Junqueras, 2, en el qual s'exposa gràficament en catorze departaments l'obra integral de la Institució, romandrà a partir de la setmana propera obert per al públic tots els dies feiners, de 4 a 7 de la tarda.

Les entitats socials, benèfiques i culturals, les cooperatives i germandats obreres i les agrupacions i entitats escolars, tant de Barcelona com de la resta de Catalunya, queden invitats a visitar el Museu. Les visites poden celebrar-se els dissabtes a la tarda i els diumenges al matí, prèvia sol·licitud a la Direcció General.

—En el passat mes de juny la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha cobrat per impositcions la quantitat de 15.554.862 pessetes i ha pagat per reintegres d'estalvi, terminis mensuals de pensió i capitals diferits reservats, 14.757.198 pessetes. Resulta, per tant, una diferència a favor de les impositcions de 797.664 pessetes.

A 30 de l'esmentat mes el saldo d'operacions de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis era de 242.641.665 pessetes, de les quals corresponen 206.224.795 a l'Estalvi a la Vista; 2.425.603 a Estalvis diferits i 33.991.267 a Segurs Socials.

En el mateix mes abonà 376 subsidis de maternitat, d'import total 18.800 pessetes, concedits a les mares obreres que han acreditat trobar-se inscrites al Règim de Retirs Obrers i haver complert les altres clàusules que regulen la concessió del subsidi.

Per pagaments de pensions de capitalització a favor d'obriers que ja tenen 65 anys, la Caixa ha satisfet 14.431'17 pessetes i així mateix ha abonat 53.250 pessetes en concepte de bonificacions extraordinàries de 350 a 400 pessetes cadascuna, concedides a 138 vells majors de 65 anys que, havent ja percebut l'import de llur compte de capitalització, han estat compresos en la repartició de la quantitat procedent del recàrrec per al Retir Obrer sobre les herències de cinquè grau i estranys.

—En el desig d'arxivar tot ço que la premsa diària i periòdica ha publicat amb motiu de l'atropell i mort de don Antoni Gaudí (a. C. s.), la Junta del Temple expiatori de la Sagrada Família prega amb tot interès a la premsa, i d'una faísó especial a la de fora de Barcelona, que se li trameti, si és possible per triplicat, els números que facin referència al seu genial creador.

Per la seva part, la pròpia Junta dedicarà el número extraordinari, en premsa, així com els successius del seu butlletí *El Propagador de la devoción a San José*, a la memòria del creador del gran monument. Com sigui que el seu text i gràfics procediran dels qui van acompanyar constantment al senyor Gaudí en els tres darrers dies de la seva existència els seus detalls seran complets i absoluta la veritat.

Els amics del senyor Gaudí i de la seva obra que no essent subscriptors de l'esmentat butlletí desit-

gin fer-se reservar números del dit butlletí, poden adreçar-se a l'administració del Temple (Fontanella, 13, llibreria), on se'ls complaurà, sempre que restin exemplars.

—S'han reunit al Ministeri de la Governació, presidida pel director de Sanitat doctor Murillo, la comissió permanent contra la tuberculosi, per a continuar discutint el projecte de lluita oficial contra la tuberculosi.

Els assumptes més àmpliament tractats foren la profilaxi de la tuberculosi a la infància; separació dels tuberculosos que exerceixen certs càrrecs i ofici; obligació de recloure en sanatoris els militars que contreguin la malaltia durant el servei i estímul i subvencions als treballs d'investigació de la tuberculosi.

—La Gasetta publica una circular de la inspecció general de Pòsits i colonització sobre la constitució de confederacions de Pòsits i Colònies Agrícoles.

D'acord amb l'article 24 del vigent reglament de Pòsits estan facultats els Pòsits municipals per a realitzar totes les operacions pròpies dels Pòsits solidariats previ acord de llurs juntes administratives i es compten, entre aquestes, la constitució de Federacions regionals.

D'acord amb l'article 24 del mateix reglament, aquesta Inspecció general, d'acord amb l'informat per la Comissió corresponent de la Junta Central de Colonització i Repoblació interior, ha resolt autoritzar la constitució de Federacions de Pòsits i Colònies agrícoles a les conques hidrogràfiques, d'acord amb el reglament que insereix a continuació i en el qual es determina la constitució de la Federació, les operacions de les Federacions i llur administració.

També insereix una altra circular sobre la constitució de la Federació de Pòsits i Colònies Agrícoles de la Conca de l'Ebre.

El Patronat de Catalunya Pro Hospital Asil de Cancerosos creu un deure d'agraïment i de cortesia de regraciar els milers de ciutadans que li trameten cada dia llurs butlletins d'adhesió i de subscripció a l'obra dels deu cèntims mensuals, lleugerament explicada en l'allocució dirigida al poble, fa pocs dies, que la premsa tan gentilment publicà.

ESTRANGER

—S'ha arribat a un acord entre els governs italià i rus per a l'establiment d'una línia aèria Roma-Moscou, amb escales a Constantinoble i Odessa.

Manca ultimar petits detalls perquè es pugui signar el conveni.

—A Nova York s'han declarat en vaga prop de 40.000 obrers del ram de vestits i confecció. Demanen augment en els sous.

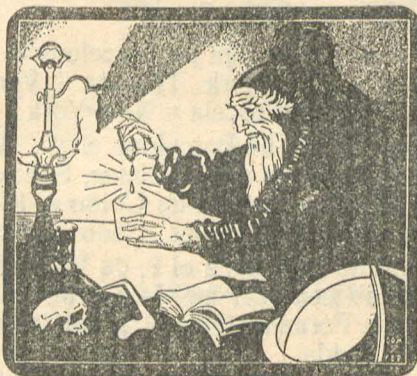
—El periòdic *Il Piccolo* diu que la policia ha descobert una vasta organització de propaganda comunista a Roma i Itàlia central.

S'ha efectuat un registre a casa del diputat Molinelli, i en altres llocs. S'ha obtingut, com a resultat, el descobriment d'abundant material de propaganda, que ha permès comprovar que el partit comunista invertia de 40 a 50 mil lires mensuals solament a la Itàlia central.

El Jutjat intervé en l'assumpte, i ha ordenat que s'efectuessin algunes detencions.

Gotes neurostèniques FOSFORADES "GENOVÉ"

A BASE DE FOSFOR PUR

Curen en poc temps la Neurastènia i Debilitat cerebral, produïdes pel desgast físic i intel·lectual. Valuós tònic dels nervis.

Aliment del cervell.

FARMACIA VDA. DR. GENOVÉ

RAMBLA DE LES FLORS, 5 - Tel. 2018 A.
BARCELONA i en totes les farmàcies

D'IMMINENT PUBLICACIÓ

La Bíblia en Català

Comentada i traduïda dels textos originals
pels

MONJOS DE MONTSERRAT

L'obra constarà d'una vintena de volums
en quart de 400 pàgines. Apareixeran
dos volums a l'any.

Preus de cada volum

Paper japó	200 ptes.
Paper fil	60 »
Paper verjurat (amb relligadura)	30 »
Abans del dia 1 de març 1926,	25 »

Prospectes i subscripcions: MONESTIR DE MONTSERRAT

Acadèmia Cots

Arcs, 10. - BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Direcció general: Carrer Arcs, 10 (Places Santa Anna i Nova)

Telèfon 5041 A. - Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLÀNTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Havana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Havana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatge de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New-York, Havana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Havana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Havana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curaçao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canàries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Poo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Poo el 2, fent les escales de Canàries i de la Península indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals a Companyia dóna allotjament molt còmode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

**GANIVETERIA
ROCA
BARCELONA**

PLAÇA DEL PI, 3
(Enfront l'Església)

Navalles

Màquines d'afaitar

i demás eines de tall

**Màquina d'afaitar amb fulla
de navalla, exclusiva de la casa**

**Objectes per a
tocador i per
la manicura**

TALLER D'ESMOLAR

FRANQUEO CONCERTADO